

CARTIER Rotonda

Vica DEMICI s-a născut la 11 februarie 1976 în Chișinău. După absolvirea Facultății de Limbi Moderne și a masteratului în Relații Internaționale la Universitatea de Stat din Chișinău, activează în cadrul Departamentului de Stat al SUA. În 2014 obține titlul de magistru în științe diplomatice la University College London, în prezent fiind consultant la Consiliul Europei. Scrie muzică și versuri.

Cărți publicate: *Câte un pic*, Epigraf, 2005; *Un alt decor*, Cartier, 2009; *Egal*, Eminescu, 2011.

Bloguri: <http://www.demici.co.uk/blog> și <http://adevarul.ro/blogs/vica.demici>

Zina ZEN s-a născut la 24 martie 1979 în Chișinău. Absolventă a Facultății de Drept și a cursurilor academice post-universitare, specializarea „Științe politice”, de la Universitatea de Stat din București, România. În prezent își desfășoară activitatea în domeniul juridic. Zina Zen debutează cu acest volum de proză scurtă. Scrie pentru *Marea Dragoste* – versiunea online a revistei *Tango* și revista *15 minute*.

Blog: <http://zinazen.revistatango.ro>

Vica DEMICI

Zina ZEN

paraLELE

Proză scurtă

R o t o n d a

CARTIER

CARTIER

Editura Cartier, SRL, str. București, nr. 68, Chișinău, MD2012.

Tel./fax: 022 24 05 87, tel.: 022 24 01 95. E-mail: cartier@cartier.md

Editura Codex 2000, SRL, Strada Toamnei, nr. 24, sectorul 2, București.

Tel./fax: 210 80 51. E-mail: romania@cartier.md

Cartier & Roman LLC, Fort Lauderdale, SUA. E-mail: usa@cartier.md

Suport juridic: Casa de Avocatură *EuroLegal*

www.cartier.md

Cărțile CARTIER pot fi procurate în toate librăriile bune din România și Republica Moldova.

Cartier eBooks pot fi procurate pe iBookstore, elefant.ro și pe www.cartier.md

LIBRĂRIILE CARTIER

Librăria din Centru, bd. Ștefan cel Mare, nr. 126, Chișinău. Tel./fax: 022 21 42 03.

E-mail: libriadiacentru@cartier.md

Librăria din Hol, str. București, nr. 68, Chișinău. Tel./fax: 022 24 10 00.

E-mail: libriadiinhol@cartier.md

Comenzi CARTEA PRIN POȘTĂ

CODEX 2000, Str. Toamnei, nr. 24, sectorul 2, 020712, București, România

Tel./fax: (021) 210.80.51

E-mail: romania@cartier.md

www.cartier.md

Taxele poștale sunt suportate de editură. Plata se face ramburs, la primirea coletului.

Colecția *Rotonda* este coordonată de Em. Galaicu-Păun

Editor: Gheorghe Erizanu

Lector: Em. Galaicu-Păun

Coperta: Vitalie Coroban

Design/tehnoeditare: Iulia Vozian

Prepress: Editura Cartier

Tipărită Bons Offices

Vica Demici/Zina Zen

PARALELE

Ediția I, iulie 2014

Acest volum apare cu spijinul Incasso Moldova.

© 2014, Editura Cartier pentru prezenta ediție.

Cărțile Cartier sunt disponibile în limita stocului și a bunului de difuzare.

Descrierea CIP a Camerei Naționale a Cărții

Demici, Vica.

Paralele: Proză scurtă / Vica Demici, Zina Zen ; cop.: Vitalie Coroban. – Chișinău:

Cartier, 2014 (Tipogr. „Bons Offices”). – 76 p. – (Colecția „Rotonda”).

500 ex.

ISBN 978-9975-79-890-7.

821.135.1(478)-32

D 31

Cuprins

Vica Demici	
Dăruiește!.....	7
Zina ZEN	
Cine ești?	14
Vica DEMICI	
Ferma de porci	20
Zina ZEN	
Poveste de iarnă	26
Vica DEMICI	
Podul de flori	32
Zina ZEN	
Altfel.....	37
Vica DEMICI	
Snobism.....	42
Zina ZEN	
Ela și Denis.....	48
Vica DEMICI	
Facebook.....	61
Zina ZEN	
Post Scriptum	68

Poveste de iarnă

Eram în taxi. Mergeam încet și alunecam destul de des, pentru că ninsese toată ziua. Mă duceam să mă întâlnesc cu un străin. Alți străini s-au gândit că ne-am potrivi. Adică amândoi eram necăsătoriți, deci, suficiente defecte în comun. Urăsc întâlnirile aranjate, le urăsc cu adevărat. Am fost doar de două ori la chestii de genul ăsta: odată, în adolescență, din curiozitate, și altă dată, din plictiseală.

Acum, eram obosită și dezorientată. Toate întâlnirile cu prietenii mei vechi ajungeau, inevitabil, la „*Ieși mai des*”, „*Nu ai de unde să știi...*”, „*Nu ai nimic de pierdut...*”, „*Mai bine să-ți pară rău că o faci decât să stai acasă...*” Sfaturi copy/paste din filmele difuzate duminica seara pe Acasă TV. Sfaturi care nu aveau nicio legătură cu mine și mă durea cumplit că prietenii mei nu văd asta.

Eu, chinuită de o trădare dureroasă, încercam, de niște luni bune, transformate în ani, să înțeleg cum poate să se termine atâta viață, într-o singură zi. Și cred că toți am fost pe cărările astea, când revezi, de mii de ori, aceleași slaiduri și nu mai știi unde a început minciuna și dacă a fost măcar ceva adevărat. Îmi trăiam perioada de jelire, de doliu. Știam că trebuie lăsat timp să treacă. Iar eu, trebuia să fiu lăsată în pace, făcea parte din vindecare. Durerea pierderii este reală, indiferent de vârstă, IQ, experiență în domeniul profesional sau anii petrecuți împreună. Știam că în timp, cu anii, trece. Înveți că unele întrebări nu au răspunsuri, iar cele care au, mai bine să nu (ți) le pui. Nu acum.

Și iată-mă, într-o mașină străină, în drum spre un străin.

La fiecare stop, mă gândeam să cobor și s-o iau la fugă pe sub turțuri, poate îmi cade unul în cap și o să pot motiva lipsa de la

întâlnirea atât de des amânată. Astfel, o să am o justificare solidă pentru toată lumea care încerca să mă scoată din casă. Atât voiam. Să mă mai lase un pic în pace. În liniște, în întuneric, în lumea flash-urilor, a amintirilor, a întrebărilor mele fără niciun răspuns.

Am coborât din taxi, în fața unei ceainării. Eu am propus să ne vedem acolo. Deși aveam chef de 26 shoturi de tequila, am zis să fac, totuși, o impresie „bună”. M-am uitat, ultima dată, cu speranță, în sus, spre țurțuri.

Nimic.

Intru.

Primul lucru bun care s-a întâmplat – mi s-au aburit ochelarii. Încă un minut m-am mai jucat de-a „*Eu nu-s aici*”. O singură masă era liberă – mă uitam pe deasupra ochelarilor, pentru că-mi era lene să-i scot, să-i șterg, să-i pun la loc. Și-n plus, mă gândeam, dacă străinul este „de pe altă planetă”, aș avea cu ce mă ocupa primele 5 minute.

Sună telefonul. El. Mă gândesc, cam cât noroc să am, ca să-mi spună că a uitat, a murit, i-a căzut un țurțure în cap?..

„*Dacă aceasta ești tu – Slavă Domnului – și ia un loc la 3 metri în fața ta, la geam. Văd că ai ochelarii aburiți.*”

Ah... Voce caldă. Se aude, într-adevăr, de la vreo 3 metri, dar și din telefon. Cuvinte moi, care intră în capul meu și se așează relaxat pe unde vor, făcând cuib, parcă, pentru multă vreme. Număr 3 pași, cu ochelarii aburiți pe nas, merg cu încredere spre voce, merg zâmbind spre zâmbet și-mi scot ochelarii când ajung. Zic și eu, ușurată, „*Slavă Domnului*”, și întind mâna.

— *Irina.*

— *Mihai*, vocea caldă îmi strânge mâna și mă ajută să trag scaunul.

Zâmbim amândoi, jenați de momentul de tăcere, când în capul fiecăruia se băteau cuvintele și gândurile. Eu mă certam pentru timpul pierdut (personajul Mihai fusese adus prima dată în discuție, discret, cu un an în urmă. De vreo jumătate de an, cam de două ori pe lună, mă suna, iar eu inventam scuze idioate pentru a sta acasă). Mă dojeneam pentru ținuta neinspirată (pulovăr gri tras până sub bărbie, când în șifonier aveam atâtea rochii numai bune de pus

la o „ocazie”), pentru că nu m-am machiat, pentru că nu am mai fost de luni bune la cosmeticiană și coafeză, pentru kilogramele de înghețată, pentru că nu mă mai uitasem la un buletin de știri de o viață, și sigur Mihai o să mă întrebe ce părere am despre excluderea lui X din partidul Y.

Mă certam pentru atâta bunătate de timp pierdut...

Cât ne uitam în meniu, zâmbeam în continuare, amândoi, cochet și complice, cum fac doi oameni care nu au mai zâmbit demult.

Într-o zi de iarnă, la masa unui geam, într-o ceainărie cu pereți tapetați în verde, doi oameni aveau o primă întâlnire. Doi oameni care se vedeau prima dată, dar s-au îmbrăcat în aceleași culori. Doi oameni care au ales același ceai chinezesc de iasomie și miere în loc de zahăr. (În aceeași seară, mai târziu, după al patrulea shot de tequila, Mihai a recunoscut că habar nu avea ce să comande și a luat ce am luat și eu.)

— *În sfârșit, ne-am întâlnit. Am înțeles că ai un program foarte încărcat, a început Mihai.*

— *Îmi scriu teza de doctorat și fie scriu, fie sunt la bibliotecă, fie sunt „pe teren”... Tu cu ce te ocupi?*

— *Credeam că ți-a zis Dragoș, că suntem colegi la spital... Chiar zicea că vrei să vii la o consultație, cu durerile tale de spate.*

Să intru în pământ, de rușine, sau să clipesc des și repede, în timp ce-mi răsucesc o șuviță de păr pe deget? Evident, Dragoș mi-a zis că e colegul lui, „de treabă, singur și interesat”, doar că eu mi l-am imaginat cocoșat, într-o vestă veche de lână, cu ochelari de bunic cu dioptrii mari.

— *Durerile de spate le ai, probabil, de la scris și studiat. O să te consultăm, dacă o să fii cuminte. Și o să te învățăm cum să stai corect pe scaun.*

Deci, ce avem până acum? Înțelegător, protector, cu voce caldă, manierat, îngrijit. Ah, și drăguț. Un pic grizonat, cu mâini nici delicate, nici prea muncite. Emoționat, dar sigur pe el (la nu știu al cântulea shot de tequila mi-a zis că se simțea ca în clasa a 6-a, când i s-a îngroșat vocea și se rușina să vorbească, la școală).

Am stat în ceainărie vreo 6 ore, povestind despre nimicuri și *toturi*. Despre locuri și oameni, vise și ratări, cărți și filme, concerte și pictori, momente și destine.

Avea răbdare, mă privea încântat, urmărind fiecare gest și mușchi al feței (și el chiar știe anatomie!).

Ne-am mirat de lucrurile pe care le avem în comun, de locurile în care am fost în aceeași perioadă, de premierele la care am fost în același timp, de faptul că la ziua lui Dragoș nu am putut ajunge eu, iar la cea a Elenei nu a ajuns el. Ne-am mirat de pasiunea amândurora pentru Asia, pentru Haruki Murakami, pentru sushi și florile de cireș.

Și Slavă Domnului, nu m-a întrebat ce cred despre excluderea lui X din partidul lui Y.

Când s-a întunecat afară, m-a întrebat dacă am planuri pentru mai târziu.

— *Nu, în seara asta, nu.*

Ha, este surprinzător cât de repede îți revii, după *orice tragedie*, cu textele și regulile esențiale. Nu refuz, nu par prea abordabilă și dau de înțeles că dacă nu se mișcă inteligent și repede, e u, p l a n u r i , pot să îmi fac o r i c â n d .

Dar, și în următoarea seară, și în celelalte, timp de 4 luni, am petrecut toate serile împreună. Și nopțile, și diminețile. Fără scheme, semnale și interpretări. Fără pauze și nedumeriri. Fără întrebări despre ce a făcut celălalt, până ne-am întâlnit la ceainărie.

La sfârșitul lui aprilie, am trecut pe la apartamentul meu, să iau câteva lucruri de vară, să plătesc întreținerea și să șterg praful de pe viața mea de până la Mihai. Am luat corespondența și am urcat la mine. Facturi, promoții, oferte, invitații, un plic... Deschid, curioasă, sperând că cineva îmi dă vești despre un exemplar vechi al unei cărți pe care îl căutam de-o groază de timp. Este în engleză, citesc pe diagonală, „Dear”.... „to inform”... „accepted”... „PHD Programme”... The University of Tokyo...

Tokyo. M-au acceptat. Cu bursă. Pe un an.

Cum îi spun lui Mihai?

Ce-mi plăcea cel mai mult la Mihai, era faptul că îi eram dragă și suficientă. Nu trebuia să mergem nu știu unde, cu nu știu cine, ca să nu știu ce. Cei mai fericiți eram acasă la noi, doar noi. Părinții lui erau în Germania, de foarte multă vreme. Tot acolo și-a făcut și Mihai rezidențiatul. În sfârșit, cineva își începea ziua cu mine, cu Rammstein și cafea proaspăt rășnită. Și era perfect.

Trebuia să plecăm în mai în Germania, să-i cunosc părinții, „dacă mă simt pregătită”.

Ce nu știam eu, era faptul că biletele au fost cumpărate din a treia zi de când ne cunoșteam. Că spitalul unde și-a făcut rezidențiatul i-a trimis 3 invitații la un concurs pe un post permanent. Că Mihai nu s-a mai dus la clinica particulară și nu a mai luat gărzi de noapte, doar ca să stea seara acasă, cu mine. Că îi era frică să nu mă sperii, să nu mă plictisesc, să nu îmi treacă... zâmbetul și liniștea din ochi.

Ce nu știa Mihai, era faptul că eu nu îmi puteam explica cum am trăit până la el. Cum credeam că știu și cunosc lucruri, care au prins viață, rost și sens doar alături de el. Cum băteam pe ascuns în lemnul canapelei, când el stătea cu capul în poala mea, căutând pe net filme vechi, iar eu mă uitam la Anna Olson, la TV, cum face minuni în bucătăria ei din Canada. Și mie îmi era frică să nu-i treacă...

Ce știam amândoi, era că ne este bine împreună și pentru asta nu trebuia să inițiem discuții oficiale cu tema „*Ce facem mai departe*”.

Dar când m-am văzut cu scrisoarea din Japonia în mână, m-am transformat în cea mai egoistă persoană de pe pământ. Aplicasem înainte de a-l întâlni, pentru că voiam să plec cât mai departe, într-un loc nou, care să nu mă cunoască, care să mă inspire, să mă îmbrățișeze și să mă îndrăgească. Gălăgios și aglomerat, ca să nu-mi mai aud gândurile și regretele. Tokyo era soluția ideală.

După două luni de așteptat vești, pe mail și la facultate, m-am liniștit, până am uitat.

Când am fost plecată un week-end, cu două săptămâni în urmă, am vorbit aproape non-stop cu Mihai la telefon. Acum, un an nu mi se mai părea imposibil de trăit departe de el. Sau da?... Ah, dar ce

față ar face colegii... Dar cum ar arăta CV-ul meu după Japonia...
Dar câte posibilități și pârgii...

Dar Mihai?

M-am uitat în jurul meu. Era apartamentul meu, pe care-l iubeam enorm. Dar acum, părea atât de străin. M-am mutat la Mihai cu o periută de dinți, o pijama și un pulovăr, apoi cu o geantă, cu câteva umerase, cu tigaia mea specială pentru clătite. Când am trecut într-o seară să iau plapuma mea preferată, am știut că *plec de acasă*. Nu am închiriat apartamentul, nu l-am vândut, văzusem de prea multe ori „Sex and the city”.

A naibii film, că din cauza lui stau acum pe jos, gândind atât de repede.

Tresar. Eros Ramazzoti. Așa sună telefonul, când primesc sms-uri de la Mihai.

Ascund ca un școlar scrisoarea și citesc mesajul. Îmi scrie cu atâta dor și drag de fiecare dată, încât nu am șters niciodată niciun mesaj de la el. Le păstrez chiar și pe cele cu „5 minute”, „Da”, „Ghici”.

M-am ridicat, am strecurat în cartea *Un veac de singurătată* răspunsul celor din Japonia, s-o arăt cândva colegilor, am răspuns la mesaj și am plecat *acasă*.

Această poveste de iarnă își găsește finalul fericit într-un oraș din Germania.

De pe terasa casei noastre se vede mult verde și albastru. Aerul e curat și proaspăt, iar noi – fericiți și împreună.

Niciodată nu e târziu, pentru nimic.

Toate întrebările cu „de ce” și „de ne-ce” au un singur răspuns: Când îl întâlnești pe omul tău, înțelegi de ce nu a mers cu alții.

Și... țurțurii nu cad atunci când vrem noi, ci când îi încălzește și topește soarele.